

Vzhled a první dojem

Nejvýraznější znaky: Mám popáleniny na zádech a na levé ruce. Po těle pár jizev a kousanců.

Větrem ošlehanou a sluncem opálenou líč hyzdí ošklivá jizva. Táhne se na pravé tváři přes oční jamku se slepým okem.

Jako jedno z prvních dětí narozených po příchodu k hoře Žáru, nejsem už žádný zbrklý holobrádek. Z pod husté, černé čupřiny a huňatého obočí bedlivě sleduji svět dravčím zeleným okem. Při váze jednoho centnéře a výšce jednoho a půl sáhu nejsem žádný drobeček. No prostě takový jak se na urostlého goralu patří. Na krku nosím řemínek s medvědí drápem.

Jako plášť do nepříznivého počasí a zároveň příkrývka mi slouží hustá medvědí houně, kterou nosím přehozenou přes ramena.

Osobnost

Hlavní aspekty:

Další aspekty:

Jsem skromný, málomluvný a nedůvěřivý bručoun. Unavený ze zkaženosti světa. Pragmatik. Ale v jádru dobrák od kostí.

Vše pečlivě zvažuji. Nicméně jakmile se do něčeho pustím, tak s plnou vervou. Když se naštvu, tak nevědomky vrčím.

Problémy řeším skutkem a ne planým slovem. Při obraně svých blízkých jsem nemilosrdný.

Nikdy neodolám dobrému jídlu a pití. Kus skopového, k tomu řádně uleželý sýr a spláchnout to holbou piva, to je moje.

Nesnáším pokrytectví a přetvářku.

Nejvíce lituji promarněných příležitostí.

Bojím se, že když Perun mává svým bromovým kopím, tak nám spadne obloha na hlavu.

Nejudatnějším činem bylo, když jsem během požáru dědiny, vynesl z plamenů šestičlenou rodinu. Nicméně jsem kvůli tomu ale nebasil kovárnu. A je mi proto vyčítáno, že jsem se pak vydal na cesty a nepokračoval v rodinné tradici jako kovář.

Dokud čaruješ, blíže popiš jak. Historie Tvých významných (kovových, čarovných, ...) předmětů

Kovářský perlik "Jitřenka" je rodinné dědictví. Panuje všeobecná víra, že v něm přebývá můj dědek, který touto palicí skolil prvního běsa, který za ranního rozbřesku zaútočil na naši rozestavěnou dědinu. Dědek, ale během bitvy podlehl zraněním.

Brň jsem dostal darem od vůdce dědiny za záchranu dětí před rozzuřeným medvědem. Zaútočil na ně, když pásli ovce.

Naštěstí jsem zrovínka šel kolem s nákladem materiálu do hutí. Jenže jsem musel medvěda zabít vyzbrojen pouze nožem.

Stálo mě to téměř život a právě oko na které jsme oslepli, ale přežil jsem. Jeho houni a dráp nosím jako připomínku dodnes.

Původ a zázemí

Jak rodinná tradice káže, vyučil jsem se u otce kovářskému řemeslu.

Od dětství jsem ale snil být udatným běsobijcem jako byl můj dědek. Pokradmu jsem si pak brával za kovárnu s "Jitřenkou".

Když zrovna nebyla práce v kovárně, tak jsem se živil jako nosič materiálu do nepřístupných zapadlých horských dědin.

Příležitostně jsem od dědiny k dědině cestoval s hraničáři a řídil i povozy s nákladem.

V rodné dědině mne všdycky rádi uvítají. Při každé mé návštěvě totiž doufají, že bych se už konečně mohl usadit.

Díky čemu jsi se dostal(a) mezi běsobijce

Záhy jsem zjistil, že pomoci je potřeba i jinde než v naší dědině. Proto jsem popadl Jitřenku a vyrazil pomáhat tam, kde bylo zapotřebí. Po čase jsem se v kraji setkal s dalšími neobroženými lidmi, kteří se odhodlaně pouštěli do obrany ostatních.

Slovo dalo slovo, a časem se nám v myslích začala rozrůstat myšlenka o společné družině.

Má role v družině je jít v čele příkladem a neobroženě čelit všem nástrahám a běsům

Nejlepším přítelem/přítečkyní je mi...

Největší nepřítel je pro mne přicházející stáří.

Životní motto je pomáhat těm, kteří si sami pomocí nedokáží.

Další poznámky, pes, přítel...

Kovářské náčiní V torně každého pravého, i potulného, kováře nesmí chybět alespoň osobní kladívko a kleště.

Co kdyby náhodou ... Kovadlinu a výbeň už s sebou ale samozřejmě nevláčím

Křesadlo Ocílka a troud. Aby nenavlhnul, tak je pečlivě zabalený do tukem a kouřem napuštěného plátna.

Vše je pečlivě uloženo v malé, kožené tašce zavěšené na opasku, jejíž součástí je i pochva na nůž.